

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka v právní věci:

žalobce: **R. K.,**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: **P. spol. s r. o., IČO X**
sídlem X

zastoupené advokátem Mgr. MUDr. Zdeňkem Kubicou
sídlem Revoluční 655/1, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2019, č. j. 050201/2019/KUSK,
sp. zn. SZ 117965/2018/KUSK ÚSŘ/Vo,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2019, č. j. 050201/2019/KUSK, sp. zn. SZ 117965/2018/KUSK ÚSŘ/Vo, a rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou**

ze dne 13. 7. 2018, č. j. MUKV 49600/2018 VYST, sp. zn. MUKV-S 6331/2018 VYST, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 5 000 Kč a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil část výroku rozhodnutí Městského úřadu K. n. V., odboru výstavby a územního plánování (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „stavební úřad“) ze dne 13. 7. 2018, č. j. MUKV 49600/2018 VYST, sp. zn. MUKV-S 6331/2018 VYST (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl schválen stavební záměr společnosti P. spol. s r. o., IČO X (dále jen „stavebník“ nebo „osoba zúčastněná“), na stavbu skleníků P. včetně napojení na komunikaci a inženýrské sítě na pozemcích parc. č. X, č. X, č. X a č. X v katastrálním území P. (dále jen „skleníky P.“ nebo též „stavba“). Změna přijatá žalovaným spočívala v doplnění dvou podmínek na straně 4 v bodě č. 14, jež musí být splněny před zahájením stavby [doložit, že výrobky použité pro vodovodní rozvody vyhovují hygienickým požadavkům pro styk s pitnou vodou, a provést měření hodnoty hluku z provozu skleníků P. v denní a noční době (hluk ze stacionárních zdrojů hluku) v chráněném venkovním prostoru stavby č. p. X nebo č. p. X a č. p. X, včetně zjištění akustické situace bez provozu skleníků P.), a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobce uvádí, že je vlastníkem pozemkové parcely č. X v P., na níž je postaven rodinný dům kolaudovaný v roce 2003. Z právního titulu vlastnictví pozemkové parcely byl účastníkem řízení před správními orgány obou stupňů. Žalobce po stručné rekapitulaci průběhu řízení před správními orgány namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu umístění stavby, která je sama zdrojem hluku, do území hlukem již nadlimitně zatíženého. Žalobce spatřuje pochybení v tom, že nejsou stanoveny podmínky pro dosažení přinejmenším dosavadní úrovně hluku. Podle žalobce nebylo dodrženo nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění účinném do 8. 11. 2018 (dále jen „nařízení o hluku“) ani metodický pokyn k postupu orgánů ochrany veřejného zdraví a stavebních úřadů při dodržování § 77 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). Dodržen nebyl ani § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, § 96 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 8. 2018 (dále jen „stavební zákon“), § 14 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických podmínkách staveb, ve znění pozdějších předpisů a v rámci občanskoprávních námitek § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
3. Žalobce rovněž namítá nezákonný postup správních orgánů spočívající v nedodržení podmínek § 30 až § 32a zákona o ochraně veřejného zdraví. Konkrétně žalobce tvrdí, že v řízení byl opomenut tzv. součtový efekt více zdrojů hluku, který žalobce dovozuje z materiálů a stanovisek Národní referenční laboratoře pro hluk

(www.nrl.cz). Naopak byly zdroje hluku posuzovány tak, že hlukové imise jimi způsobené byly hodnoceny samostatně bez zohlednění vlivů ostatních již existujících zdrojů hluku v území. Žalobce však poukazuje na to, že i kdyby tento postup byl pro soud akceptovatelný, hygienické limity hluku nejsou plněny ani z jednotlivých samostatně posuzovaných zdrojů hluku. Pokud jde o hluk dopravní, žalobce přikládá protokol o měření hluku č. L114-1.A/17012118, z něhož vyplývá překročení hygienického limitu hluku na pozemku parc. č. X od silnice X. Dále žalobce odkazuje na protokol o měření hluku č. F/017/13, kterým bylo rovněž zjištěno překročení hygienického limitu od téže silnice. Žalobce rovněž přikládá protokol o měření hluku z dálnice X, dle něhož je hygienický limit hluku v chráněném venkovním prostoru stavby rodinného domu na ulici X v Ú. překročen.

4. Žalobce napadá i závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví (dále jen „závazné stanovisko MZ“). Za rozporný se zákonem o ochraně veřejného zdraví má závěr, podle kterého je možné stavbu povolit i v území nadlimitně zatíženém hlukem za předpokladu, že nedojde ke zhoršení stávající akustické situace. Žalobce nesouhlasí ani se závěrem Ministerstva zdravotnictví (dále jen „ministerstvo“), který nevychází z tzv. součtového efektu a uvádí, že je potřebné každý zdroj v území posuzovat samostatně. Pokud jde o stacionární zdroje, odkazuje žalobce na další přiložené protokoly, které dokladují hluk ze stacionárních zdrojů hluku provozovaných společnostmi T. a E.. Podle žalobce nevzalo ministerstvo při přezkoumání závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Středočeského kraje (dále jen „KHS“) vůbec v potaz žalobcem zmiňované protokoly, z nichž vyplývá překročení hygienických limitů v území.
5. Na podporu svých tvrzení odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2013, č. j. 9 As 28/2012–129, z něhož podle žalobce plyne nemožnost povolit záměr, u něhož není prokázáno, že společně s již existujícím hlukovým pozadím dodrží hygienické limity hluku nebo že jejich existující překračování dále nezvýší. Stavbu je tak dle žalobce možné postavit pouze tehdy, pokud dojde k současnému snížení hlukového zatížení lokality tak, aby celkové hlukové zatížení ze stávajících zdrojů hluku s hlukovým zatížením pocházejícím ze stavby nepřekročilo hygienický limit hluku. Žalobce se rovněž odvolává na stanovisko ministerstva k tzv. součtovému efektu, které je umístěno na webových stránkách www.nrl.cz, byť k němu následně ministerstvo uvedlo, že v rámci schvalovacího procesu novely nařízení o hluku nebyl součtový efekt schválen.
6. Žalobce poukazuje na to, že při posuzování stavby nebyl zohledněn § 77 odst. 4 zákona o ochraně veřejného zdraví, neboť nebylo provedeno měření hluku zvlášť pro tento záměr a nebylo ani provedeno posouzení hlukového zatížení lokality s ohledem na již existující stacionární a dopravní zdroje hluku. Žalobce se dovolává výslovného znění zmíněného ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví, z něhož vyplývá povinnost hodnotit hlukové zatížení ve vztahu k hygienickým limitům hluku měřením, nikoli výpočtem, jak připouští metodický návod ministerstva. I kdyby však bylo možné podle tohoto metodického pokynu postupovat, nebyly postupy v něm stanovené v řízení dodrženy. Dle žalobce tedy ministerstvo nedostalo svým povinností nadřízeného dotčeného orgánu ochrany veřejného zdraví a nedodrželo ani postup podle vlastní metodiky. Žalobce rovněž vytýká oběma dotčeným orgánům ochrany veřejného zdraví neřešení otázky hluku před vydáním prvostupňového rozhodnutí, ale až do budoucna stanovením podmínek, což navíc učinilo až

ministerstvo.

7. Žalobce je rovněž toho názoru, že správní orgán I. stupně má o překračování hygienických limitů hluku v území dostatek informací a i bez závazného stanoviska KHS měl žádost zamítnout podle § 96 stavebního zákona. V této souvislosti žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 6 As 189/2014–38, z něhož dovozuje, že hluk překračující hygienické limity hluku je vždy nepřiměřený poměrům. Správnímu orgánu I. stupně pak žalobce také vytýká, že neposoudil další zhoršení pohody bydlení. V tomto ohledu odkázal na závazné stanovisko MZ k této otázce a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005–116. Současně tak správní orgán I. stupně porušil i § 14 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o technických požadavcích na stavby“).
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně stavbu umístil a povolil v souladu se závazným stanoviskem KHS. Jelikož odvolání žalobce směřovalo i proti tomuto závaznému stanovisku, bylo v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) opatřeno potvrzení nebo změna tohoto závazného stanoviska od ministerstva jako nadřízeného orgánu ochrany veřejného zdraví. Závěr ministerstva byl takový, že stavbu je možné do nadlimitně zatíženého území umístit tehdy, pokud nedojde ke zhoršení stávající akustické situace. Překročení hygienického limitu v obci Ú. je prokázáno pouze v noční době, a to vlivem dálnice X. Z projektové dokumentace na stavbu přitom nevyplyvá, že jejím provozem dojde ke zhoršení stávající akustické situace, a nebyl tedy důvod stavbu nepovolit. Ministerstvo pak konstatovalo, že KHS nepostupovala zcela správně a z toho důvodu doplnilo do změněného závazného stanoviska dvě podmínky vztahující se k problematice hluku. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Osoba zúčastněná namítá, že žaloba je vnitřně rozporná, neboť žalobce na některých místech uvádí, že území je podlimitně hlukově zatížené, a na jiných, že je zatíženo nadlimitně. Dle osoby zúčastněné je území nadlimitně hlukem zatížené pouze v noci, nicméně i kdyby tomu tak bylo i ve dne, z hlediska povolení stavby to nemá žádný význam. Příspěvek stavby k celkové hlukové situaci je totiž nulový, ve skutečnosti dokonce zlepšující, jak se předpokládalo a jak nakonec prokázala nově předložená studie E. či ještě spolehlivěji studie E.. Nepravdivé je tedy tvrzení žalobce, že stavba svým příspěvkem hlukovou expozici zvýší. Pro takové tvrzení není ve správním spise opora a ani žalobce sám takový důkaz nezaložil ani nenavrhl. Podmínky závazného stanoviska doplněné ministerstvem byly stanoveny pouze z důvodu předběžné opatrnosti a za účelem ověření správnosti závěrů hlukové studie. Oporu ve správním spisu nemá žalobní bod, v němž žalobce namítá, že zdroje hluku se nemají posuzovat samostatně, ale vždy ve vzájemném logaritmickém součtu tak, aby byla zjištěna imisní hodnota hluku k chráněnému venkovnímu nebo vnitřnímu prostoru. Ministerstvo závěr o samostatném posuzování zdrojů hluku ve svém závazném stanovisku neuvádí. Naopak uvádí, že platí současně dvě zásady, a to, že každý provozovatel je povinen dodržovat příslušné limity a zároveň že novou stavbu, která je zdrojem hluku, je možné z hlediska ochrany veřejného zdraví umístit do nadlimitně zatíženého území pouze tehdy, nedojde-li ke zhoršení stávající akustické situace. S tímto závěrem, tedy že každá stavba musí plnit hygienické limity a současně v nadlimitní situaci (nebo

situaci velmi blízké limitu) nesmí tuto situaci zhoršovat, osoba zúčastněná souhlasí. Současně z tohoto závěru dovozuje, že v případech, kdy je sice součet nadlimitní, avšak k tomuto stavu nová stavba nepřispívá a sama limity splňuje, pak není důvod stavbu nepovolit. V souvislosti s posuzováním hlukové situace v území na základě výpočtových studií odkazuje osoba zúčastněná na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 6 As 189/2014–38. V tomto případě osoba zúčastněná jako stavebník hlukovou studii zpracovala a tato svědčí pro variantu, že se překročení hygienických limitů hluku vlivem provozu stavby (a ani zhoršení situace) nepředpokládá. Žalobce se mylí, pokud tvrdí, že osoba zúčastněná je odpovědná za překročení hygienických limitů hluku ostatními vlastníky zdrojů hluku. Pouze v případech, kdy je hygienický limit hluku již překročen, nesmí přispívat k jeho dalšímu zhoršení. Proto v případě, kdy je součet hlukové imise více zdrojů v území nadlimitní, avšak jeho podíl na výsledku není zhoršující (nebo je dokonce pozitivní), není důvod povolení stavby bránit. V otázce pohody bydlení žalobce v žalobě konkrétně netvrdí, kterými aspekty pohody bydlení (s výjimkou hluku) se měl žalovaný (a správní orgán I. stupně) zabývat. Je zjevné, že pokud nedojde ke zhoršení hlukové situace v nemovitostech žalobce, pak nedochází z důvodu hluku ani ke zhoršení pohody bydlení, naopak dle výsledků studie E. lze předpokládat zlepšení. Dále se osoba zúčastněná vyjadřuje k části žalobcovy tvrzení, které je však součástí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, o kterém již bylo rozhodnuto, a tato část proto není relevantní pro rozhodnutí o žalobě samé.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel dne 13. 4. 2018 žádost stavebníka o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení pro stavbu, která byla doplněna o další podklady dne 25. 4. 2018. Přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 2. 5. 2018 bylo zahájení společného řízení oznámeno jeho účastníkům a současně nařízen termín ústního jednání na 25. 5. 2018. Ve správním spise je založen záznam o nahlédnutí do spisu žalobcem s tím, že byly pořízeny kopie stanovisek a závazných stanovisek k předmětnému řízení. Přípisem ze dne 21. 5. 2018 navrhl žalobce přezkum všech závazných stanovisek předložených v řízení a dále uplatnil námitky k souladnosti umístění stavby s územním plánem, k umístění stavby do území, které je již nadlimitně zatíženo hlukem a pachem, jakož i námitky týkající se plynulosti silniční dopravy, k problematice požární ochrany a k obtěžování světlem zejména v noční době. Žalobce současně uplatnil požadavky k provedení a provozu stavby za účelem eliminace namítaných negativních vlivů. Žalobce rovněž poukázal na to, že při nahlédnutí dne 7. 5. 2018 spis neobsahoval hlukovou studii, která byla podkladem závazného stanoviska KHS ze dne 10. 4. 2018, č. j. KHSSC 15374/2018, a uplatnil námitku, že závazné stanovisko KHS se s problematikou hygienických limitů hluku nevypořádalo dostatečně. Z protokolu o ústním jednání ze dne 25. 5. 2018 vyplývá, že stavebník byl seznámen s námitkami žalobce a současně při něm bylo předloženo odborné posouzení vlivu stavby na hluk zpracované společností E. s. r. o. (dále jen „studie E.“).
11. Dne 8. 6. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno stanovisko stavebníka k námitkám žalobce. Soud uvádí jen ty, které jsou předmětem žaloby. K námitce překročení hlukových limitů stavebník odkázal na studii E., z níž vyplývá, že provozem skleníků P. nebude docházet k překročení hygienických limitů hluku pro

denní ani noční dobu. Stavebník vyjádřil názor, že spíše naopak dojde k tomu, že stavba skleníků P. „odstíní“ nemovitosti žalobce od komunikace, čímž dojde ke snížení hladin hluku. Stavebník souhlasil s tím, aby stavba byla povolena s podmínkou provedení měření před kolaudací stavby s tím, že v případě zjištění překročení hygienických limitů hluku budou zajištěna protihluková opatření. Dne 13. 7. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.

12. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl k problematice hluku a z hlediska námitek žalobce, které jsou předmětem žaloby, že k dodržení hygienických limitů hluku nebyly stanoveny žádné podmínky ve smyslu § 94p odst. 1 stavebního zákona, neboť nevyplynuly ani ze závazného stanoviska KHS. Správní orgán I. stupně zkonstatoval, že stavba je v souladu s územním plánem obce P., vyhovuje požadavkům stavebního zákona, obecným požadavkům na využívání území stanovených vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území, ve znění pozdějších předpisů a splňuje technické požadavky na stavby stanovené vyhláškou o technických požadavcích na stavby. K námitce překročení hygienických limitů hluku v již hlukem zatíženém území odkázal na závazné stanovisko KHS, kterým je vázán. Na toto závazné stanovisko odkázal i ve vztahu k požadavku žalobce na vybudování protihlukové stěny a přemístění areálové komunikace a zdůraznil, že protihluková stěna ani jiná opatření z hlediska dopravního či jiného hluku nebyla tímto závazným stanoviskem požadována.
13. Dne 24. 7. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání žalobce, v němž napadl všechna stanoviska a závazná stanoviska opatřená v řízení. Odvolací námitky žalobce vystavěl na půdorysu námitek, které již uplatňoval v předcházejícím řízení. K odvolání žalobce vyžádal žalovaný v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu změnu nebo potvrzení závazných stanovisek od nadřízených dotčených orgánů. Soud zmiňuje jen závazné stanovisko ministerstva a námitky, které zůstaly sporné a které jsou předmětem žaloby. Ministerstvo svým závazným stanoviskem ze dne 1. 3. 2019, č. j. MZDR 50200/2018-7/OVZ (dále jen „závazné stanovisko MZ“), změnilo závazné stanovisko KHS tak, že doplnilo podmínku spočívající v požadavku na provedení měření hluku z provozu skleníků P. v denní a noční době (ze stacionárních zdrojů hluku) v chráněném prostoru stavby č. p. x nebo č. p. x a č. p. x s tím, že měření hluku bude provedeno v souladu s platnými právními předpisy včetně závazných ČSN a v souladu s Metodickým návodem pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí včetně zjištění akustické situace bez provozu skleníků P..
14. V odůvodnění ministerstvo nejprve zrekapitulovalo obsah studie E.. Z ní mj. vyplývá, že ekvivalentní hladina akustického tlaku v chráněném venkovním prostoru nejbližších staveb bude 26 dB po dobu otevírání oken. Pokud jde o příspěvek hluku z provozu vozidel po areálové komunikaci, pak ekvivalentní hladina akustického tlaku v chráněném venkovním prostoru staveb pro uvažovanou intenzitu provozu u domu č. p. x je $L_{Aeq,1h} = 29,9$ dB, u č. p. x je $L_{Aeq,1h} = 34,7$ dB a u č. p. x je $L_{Aeq,1h} = 31,7$ dB. Pro trvalý provoz skleníků P. je uvedena ekvivalentní hladina akustického tlaku v denní době u domu č. p. x je $L_{Aeq,8h} = 33,7$ dB, u č. p. x je $L_{Aeq,1h} = 35,2$ dB a u č. p. x je $L_{Aeq,1h} = 35,2$ dB. V noční době pak v letním období bude zdrojem hluku pouze otevírání oken ve skleníků P. $L_{Aeq} = 26$ dB. Ministerstvo uzavřelo, že ve studii E. uvedené ekvivalentní hladiny akustického tlaku v chráněném venkovním prostoru nejbližších staveb nepřekročí hygienický limit pro stacionární zdroje pro osm na sebe

navazujících nejhluchnějších hodin v denní době $L_{Aeq,8h} = 50$ dB a pro nejhluchnější hodinu v noční době $L_{Aeq,1h} = 40$ dB. Jako vadu studie E. ministerstvo shledalo, že v ní není posouzen další zdroj hluku, a to plynové kotle. Z tohoto důvodu stanovilo další podmínku do svého závazného stanoviska, která ukládá stavebníkovi v rámci zkušebního provozu provést měření hluku ze všech zdrojů umístěných v areálu a prokázat, že jsou dodrženy hygienické limity pro hluk ze všech stacionárních zdrojů vztahujících se ke stavbě.

15. K odvolací námitce žalobce týkající se překročení hygienických limitů hluku z dopravy na dálnici X, silnici X a v okolí mimoúrovňové křižovatky Ú. (dále jen „MÚK Ú.“) a dále k umístění stavby do území, které již je zatíženo nadlimitním hlukem, ministerstvo uvedlo, že dominantním zdrojem hluku v území je provoz dálnice X, přičemž překročení hygienického limitu hluku z jejího provozu bylo zjištěno v noční době v roce 2014. Překročení hygienického limitu hluku z provozu pozemní komunikace X dosud nebylo prokázáno. Dle ministerstva projektové dokumentace nových staveb, které byly realizovány v okolí MÚK Ú. po datu zpracování hlukové studie P., hodnotily příspěvek provozu navrhovaných staveb na dálnici X. Dle ministerstva je za hluk z dálnice X odpovědný její správce, tedy Ředitelství silnic a dálnic, který musí zajistit plnění hygienických limitů hluku. Dle ministerstva se tak stane výstavbou nové protihlukové clony, které bude zahájena v roce 2018.
16. K odvolací námitce překročení hygienických limitů ze stacionárních zdrojů v okolí, především T., E., S. P. – 2, P., M., P., D. a připravovaných staveb M., S. P. S., a skutečnosti, že nebyla zhodnocena celková hluková situace v území a nebyla porovnávána s hygienickým limitem hluku, aby bylo prokázáno, že území je podlimitně zatíženo hlukem, ministerstvo zkonstatovalo, že k překročení hygienických limitů hluku v obci Ú. dochází v denní době, a to na jejím jihozápadním okraji z provozu dálnice X při jihozápadním směru větru. Pokud jde o distribuční centrum T., hluk z jeho provozu bude ověřen v rámci státního zdravotního dozoru. Dle ministerstva akustickou studií, která zhodnotila stávající akustickou situaci v území, byla studie E., kterou KHS akceptovala na základě svých zkušeností a znalostí poměrů v území. Ministerstvo uzavřelo, že povolení nových staveb v území je možné, pokud hluk z provozu navrhované stavby nepřekročí hygienické limity pro stacionární zdroje hluku v denní a noční době a nebude zhoršena stávající akustická situace v území.
17. K odvolací námitce, že se KHS nezabývala tzv. součtovým efektem, tedy zohledněním již existujících zdrojů hluku v území, ministerstvo uvedlo, že součtový efekt nebyl v rámci legislativního procesu novely nařízení o hluku schválen, a orgány ochrany veřejného zdraví tak postupují v souladu s § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví, tedy s pravidlem, že každý provozovatel je povinen plnit hygienické limity hluku dané nařízením o hluku. Současně ministerstvo uvedlo, že *„novou stavbu, která je zdrojem hluku, je pak možné z hlediska ochrany veřejného zdraví umístit do nadlimitně zatíženého území pouze tehdy, nedojde-li ke zhoršení stávající akustické situace. Překročení hygienického limitu v obci Ú. je prokázáno pouze v noční době, a to vlivem provozu na dálnici X.“* Dle ministerstva předložená projektová dokumentace neprokazuje, že provozem navrhované stavby dojde ke zhoršení stávající akustické situace, a KHS proto neměla důvod stavbu nepovolit.
18. Po doplnění správního spisu o závazná stanoviska nadřízených dotčených orgánů

žalobce nahlédl dne 25. 3. 2019 do správního spisu a přípisem doručeným žalovanému dne 27. 3. 2019 namítl, že mu nebyla předložena ani na vyžádání studie E., takže nemůže zhodnotit odbornou způsobilost jejího zpracovatele ani provést kontrolu plnění § 77 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví.

19. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl. K odvolacím námitkám zcela odkázal na obsahy jednotlivých závazných stanovisek nadřízených dotčených orgánů. K doplňujícímu vyjádření žalobce žalovaný uvedl, že hluková studie není povinnou součástí projektové dokumentace, nýbrž je součástí spisu vedeného KHS. Pokud ministerstvo souhlas vyslovený KHS potvrdilo, aprobovalo tím i odbornou způsobilost a správnost studie E..

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
21. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

22. Podle § 94o odst. 1 písm. c) stavebního zákona ve společném územním a stavebním řízení stavební úřad posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.
23. Podle § 30 odst. 1 věty první zákona o ochraně zdraví mimo jiné osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, a dále provozovatel provozovny a dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk, jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby v chráněném vnitřním prostoru stavby.
24. Podle § 30 odst. 2 věty první se hlukem rozumí zvuk, který může být škodlivý pro zdraví a jehož imisní hygienický limit stanoví prováděcí právní předpis.
25. Podle § 77 odst. 3 zákona o ochraně zdraví stavební úřad vždy zajistí, aby záměr žadatele mimo jiné ke stavbě zdroje hluku byl z hlediska ochrany před hlukem posouzen příslušným orgánem ochrany veřejného zdraví.
26. Podle ustanovení § 77 odst. 4 zákona o ochraně zdraví žadatel o vydání územního rozhodnutí, územního souhlasu nebo společného souhlasu ke stavbě podle odst. 3 do území zatíženého zdrojem hluku předloží příslušnému orgánu ochrany veřejného zdraví pro účely vydání stanoviska podle odst. 1 měření hluku provedené podle § 32a a návrh opatření k ochraně před hlukem. Stejnou povinnost má žadatel, který hodlá předložit stavebnímu úřadu návrh veřejnoprávní smlouvy a žadatel o vydání

společného povolení ke stavbě podle odst. 3.

27. Podle § 149 odst. 2 správního řádu závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.
28. Podle 20 odst. 1 nařízení o hluku při měření hluku a vibrací a při hodnocení hluku a vibrací se postupuje podle metod a terminologie týkajících se oborů elektroakustiky, akustiky a vibrací, obsažených v příslušných českých technických normách. Při jejich dodržení se výsledek považuje za prokázaný.
29. Podle 20 odst. 2 nařízení o hluku, pokud nelze postupovat podle odstavce 1, musí být u použité metody doložena její přesnost a reprodukovatelnost.
30. Podle 20 odst. 6 nařízení o hluku se za prokazatelné navýšení hluku ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o ochraně veřejného zdraví považuje navýšení větší než 2 dB ke dni posouzení prokazatelného navýšení hluku oproti naměřeným hodnotám hluku nebo oproti hodnotám hluku vypočteným v akustickém posouzení zdroje hluku předloženém příslušnému orgánu ochrany veřejného zdraví v rámci žádosti o vydání stanoviska podle § 77 odst. 2 a 4 zákona o ochraně veřejného zdraví. Akustickým posouzením zdroje hluku podle věty první se rozumí takové posouzení, které je zpracováno na základě údajů o zdroji hluku ne starších 9 měsíců přede dnem podání žádosti uvedené ve větě první.
31. Mezi stranami není sporu, že stavba je zdrojem hluku ve smyslu § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Spornou je mezi stranami jednak skutečnost, zda území, do kterého má být stavba umístěna, je nadlimitně zatíženo již stávajícími zdroji hluku, a jednak skutečnost, zda, a pokud ano, jaký je příspěvek hluku, který stavbou do území vnese osoba zúčastněná. Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonným požadavkem na umístování staveb, které jsou zdrojem hluku, nejen z toho hlediska, aby imisní hygienický limit hluku vztažený k některé z chráněných prostor vymezených v § 30 odst. 3 zákona o ochraně zdraví nepřekračoval hodnoty stanovené v nařízení o hluku, nýbrž také z toho hlediska, aby do území již zatíženého nadlimitním zdrojem hluku či více takovými zdroji nebyly umístovány další zdroje hluku, které celkovou hlukovou imisi v území dále zvýší. Žalobce napadá rovněž závazné stanovisko KHS a závazné stanovisko MZ, kterým vytýká, že se v nich dotčené orgány ochrany veřejného zdraví nezabývaly otázkou stávajícího hlukového zatížení zájmového území, tedy že v předchozím řízení tato otázka nebyla objasněna.
32. Dále žalobce namítá, že v rozporu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu dotčené orgány ochrany veřejného zdraví obou stupňů nesprávně vycházely z toho, že postačí posoudit každý jednotlivý stacionární či dopravní zdroj hluku z hlediska souladu jeho provozu s hygienickými limity hluku a není třeba se zabývat stávající situací v území. Žalobce současně tvrdí a předkládá za tímto účelem protokoly o měření hluku dokládající, že v zájmovém území již jsou překračovány hygienické limity hluku jednak z dopravy na pozemních komunikacích a jednak ze stacionárních zdrojů z okolních průmyslových a logistických objektů. Žalobce poukazuje na to, že

při posuzování stavby nebyl aplikován § 77 odst. 4 zákona o ochraně veřejného zdraví a že ministerstvo nerespektovalo nejen toto zákonné ustanovení, ale nepostupovalo ani podle vlastního metodického návodu, který k tomuto ustanovení vydalo. Žalobce pak nesouhlasí ani s postupem ministerstva, spočívajícím ve stanovení podmínky měření hluku, aniž by však byl předem zjištěn alespoň předpoklad dodržení hygienických limitů hluku, které má měření ověřit.

33. Předtím než soud přistoupí k vypořádání žalobních námitek, je podle § 76 odst. 1 s. ř. s. povinen zkoumat, zda napadené rozhodnutí nebo řízení, které jeho vydání předcházelo, není zatíženo vadami, k nimž je soud povinen přihlížet z moci úřední. Takové vady soud shledal při hledání odpovědi na otázku, jak dotčené orgány ochrany veřejného zdraví posoudily hlukové zatížení zájmového území, do něhož má být umístěna stavba. Zákonnost závazných stanovisek dotčených orgánů ochrany veřejného zdraví, jakožto podkladových rozhodnutí, je soud oprávněn k žalobní námitce posoudit podle § 75 odst. 2 s. ř. s. tehdy, pokud jimi není sám vázán a pokud zákon neumožňuje žalobci napadnout je samostatnou žalobou ve správním soudnictví, což je v tomto případě splněno.
34. V řízení o vydání závazného stanoviska předložila osoba zúčastněná studii E.. Toto hlukové posouzení je jediným podkladem, který byl k objektivizaci hlukové situace v řízení obstarán, neboť ostatní protokoly o měření hluku či hlukové studie předkládal žalobce na podporu svých tvrzení. Žalobce však současně nebyl v řízení osobou, která by byla odpovědná za zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Ze studie E. vyšla KHS, když dospěla k závěru, že nedojde k navýšení stávající hlukové situace v denní ani noční době a hluk ze stavby nebude s největší pravděpodobností překračovat hygienické limity hluku. Soud však pro první část právního závěru KHS neshledal ve studii E. oporu. Ze závěru předmětné studie toliko plyne, že v chráněném venkovním prostoru uvažovaných rodinných domů nedochází k překračování hygienických limitů v denní ani noční době z manipulace s okny a z vozidel zajiždějících ke stavbě. Neposkytuje však oporu pro závěr o tom, zda dojde či nedojde k navýšení stávající hlukové situace v zájmovém území, a ani o tom, jaká je v něm stávající hluková situace. Závazné stanovisko KHS je proto nepřezkoumatelné, neboť jeho závěry nemají oporu ve správním spisu.
35. Soud rovněž pokládá za potřebné poukázat na skutečnost, že ze studie ani nevyplývá, jaké metody zpracovatel použil a podle jakých českých technických norem postupoval, resp. pokud by šlo o vlastní metodu, jak je doložena její přesnost a reprodukovatelnost (§ 20 odst. 1 a 2 nařízení o hluku). Podle § 12 odst. 1 nařízení o hluku *[u]rčujícím ukazatelem hluku, s výjimkou vysokoenergetického impulsního hluku, je ekvivalentní hladina akustického tlaku $A_{L_{Aeq,T}}$ a odpovídající hladiny v kmitočtových pásmech. V denní době se stanoví pro 8 souvislých a na sebe navazujících nejhlučnějších hodin ($L_{Aeq,8h}$), v noční době pro nejhlučnější 1 hodinu ($L_{Aeq,1h}$).* Hluková studie nedefinuje, v jakých ukazatelích jsou jednotlivé hodnoty vyjádřeny, resp. co použité ukazatele vyjadřují a jaký je jejich poměr k ukazatelům, které k vyjádření hodnot hluku používá nařízení o hluku. Posouzení měřením či výpočtem, zda jsou plněny hygienické limity hluku podle zákona o ochraně veřejného zdraví, je podkladem, sloužícím pro rozhodnutí ve správním řízení. Ze znění protokolu či studie proto musí být zřejmé, podle jakých metod zpracovatel postupoval, jakým způsobem relevantní fyzikální veličiny zjistil, jak s nimi naložil a k jakým výsledkům dospěl, a tyto

fyzikální veličiny musí být vyjádřeny v takových ukazatelích, které používá platná právní úprava a české technické normy. Ze studie E. však tyto údaje ani závěry nelze zjistit a neobjasňuje je ani závazné stanovisko KHS. K tomu soud jen poznamenává, že studie E., na kterou rovněž poukazuje osoba zúčastněná, byla zpracována dne 10. 9. 2019, tedy až po skončení řízení před správními orgány, a soud k ní proto při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí nemůže přihlížet.

36. Pokud jde o závazné stanovisko MZ, soud především konstatuje, že ministerstvo činilo v závazném stanovisku závěry, aniž by uvedlo, z jakých podkladů ten který závěr plyne či co z tohoto závěru vyplývá pro danou věc. Jde o závěry o tom, že dominantním zdrojem hluku v území je dálnice X a že překročení hygienických limitů hluku z jejího provozu bylo zjištěno v roce 2014 v noční době, aniž by rovněž bylo seznatelné, jak s těmito závěry ministerstvo naložilo. Již z tohoto důvodu je závazné stanovisko MZ nepřezkoumatelné a je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dále není zřejmé, z jakého podkladu plyne závěr o tom, že překročení hygienického limitu hluku z provozu pozemní komunikace X dosud nebylo prokázáno. Srozumitelné rovněž není, jakou skutečnost ministerstvo vyvodilo ze závěru, že projektové dokumentace nových staveb, které byly realizovány v okolí MÚK Úžice, hodnotily po datu zpracování hlukové studie P. příspěvek provozu navrhovaných staveb na dálnici X. Samo ministerstvo připouští, že hluk z dálnice X je v předmětné lokalitě nadlimitní a bude řešen výstavbou protihlukové clony. Ani hluk z distribučního centra T. ministerstvo nevyloučilo a uvedlo, že bude provedena kontrola dodržování hygienických limitů hluku ze strany KHS. Nepřezkoumatelný je rovněž závěr ministerstva o tom, že KHS akceptovala studii E. na základě svých zkušeností a znalostí poměrů v území, neboť nic takového KHS v závazném stanovisku netvrdila a ministerstvo neuvedlo, o co tento závěr opírá.
37. Vnitřně rozporné je pak závazné stanovisko MZ v té části, kdy na jedné straně uvádí, že povolení nových staveb v území je možné, pokud hluk z provozu navrhované stavby nepřekročí hygienické limity pro stacionární zdroje hluku v denní a noční době a nebude zhoršena stávající akustická situace v území, tedy správně vychází z tzv. součtového efektu, k němuž dospěla i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2013, č. j. 9 As 28/2012 – 129, část IV. D) a který nyní výslovně vyplývá z § 77 odst. 3 a 4 zákona o ochraně veřejného zdraví. Na straně druhé je však v závazném stanovisku MZ uveden protichůdný závěr, že součtový efekt nebyl v rámci legislativního procesu novely nařízení o hluku schválen a orgány ochrany veřejného zdraví tak postupují toliko v souladu s § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví tak, že každý provozovatel je povinen plnit hygienické limity hluku dané nařízením o hluku. Je proto dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí i podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud proto uzavírá, že ministerstvo neodstranilo vady postupu KHS a sám postup ministerstva není prost vnitřních rozporů, ministerstvo tak zatížilo řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
38. Nadto, dle názoru soudu oba tyto principy ob stojí vedle sebe. Skutečnost, že každý provozovatel zdroje hluku je povinen zajistit, aby hluk z jím provozovaných zdrojů nepřekračoval hygienické limity hluku stanovené nařízením o hluku a to po celou dobu provozu zdroje hluku, plyne výslovně z § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Současně při umisťování zdroje hluku do určitého území je povinností

stavebního úřadu ve spolupráci s krajskou hygienickou stanicí zajistit akustické posouzení nejen, zda tento zdroj sám svým provozem dodržuje stanovené hygienické limity hluku, ale také, jaká je hluková situace ve vztahu k relevantním již existujícím chráněným prostorům z hlediska ochrany před hlukem a jaký je příspěvek navrženého zdroje hluku. Soud proto dává žalobci za pravdu, že této povinnosti správní orgány obou stupňů ani dotčené orgány ochrany veřejného zdraví nedostály.

39. Pokud jde o postup žalovaného, je mu zjištěná vada nepřezkoumatelnosti plně přičitatelná, neboť obsáhlou odvolací námitku žalobce vypořádal toliko odkazem na závazné stanovisko MZ, aniž by v rozsahu námítky žalobce posoudil jeho srozumitelnost, úplnost a určitost, k čemuž je jako správní orgán, který vede řízení a odpovídá za jeho výsledek, oprávněn a současně povinen. Posouzení logicky nepodléhá odborná stránka závazného stanoviska ve smyslu jeho správnosti, neboť to by popíralo samotný jejich smysl. Žalovaný tedy byl povinen ověřit, zda závazné stanovisko, byť jím je co do jeho výroku vázán, je srozumitelné a určité a zda podává na námitky žalobce úplnou odpověď. Pokud tomu tak nebylo, bylo povinností žalovaného ve spolupráci s nadřízeným dotčeným orgánem chybějící vypořádání doplnit. V této souvislosti soud poukazuje i na žalobcem zmíněná ustanovení § 77 odst. 3 a 4 zákona o ochraně veřejného zdraví, který ukládá stavebnímu úřadu, aby záměr žadatele o vydání společného povolení ke stavbě podle odst. 3, tedy mj. ke stavbě zdroje hluku do území zatíženého zdrojem hluku, byl posouzen příslušným orgánem ochrany veřejného zdraví. Odpovědnost stavebního úřadu tak plyne nejen z § 94o odst. 1 písm. c) stavebního zákona, ale též z citovaných ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví.
40. Soud se dále vypořádá s těmi žalobními body, u nichž tomu nebrání výše zjištěná vada řízení, k níž je soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Soud již v rámci vytčení vady nepřezkoumatelnosti poukázal na to, že v předchozím řízení nebylo postupováno v souladu s § 77 odst. 3 a 4 zákona o ochraně veřejného zdraví, jelikož stavba nebyla posouzena z toho hlediska, jaký je její příspěvek ke stávající hlukové situaci v území, a stávající hluková situace v území ani nebyla předmětem zjišťování správních orgánů. Ze studie E. potřebné informace a závěry nevyplývají a k jejímu obsahu se již soud výše vyjádřil. V této souvislosti soud rovněž považuje za potřebné odkázat na § 20 odst. 6 větu druhou nařízení o hluku, z níž plyne, že akustickým posouzením zdroje hluku podle věty první se rozumí takové posouzení, které je zpracováno na základě údajů o zdroji hluku ne starších 9 měsíců přede dnem podání žádosti uvedené ve větě první. Ani informace o časové relevantnosti údajů není možné ze studie E. zjistit.
41. Pokud jde o soukromoprávní námitku týkající se nedodržení § 1013 občanského zákoníku, pak přípustnost uplatňování tohoto typu námítek ve společném územním a stavebním řízení vyplývá z § 94n odst. 3 věty první stavebního zákona, podle něhož vlastník sousední nemovité věci může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být jeho právo přímo dotčeno. Dotčení vlastnického práva vlastníka sousední nemovité věci může spočívat mj. i v působení hlukových imisí na jeho nemovité věci. Smyslem uplatňování občanskoprávních námítek proti budoucím imisím v územním řízení je preventivně působit proti vzniku stavu, který by pravděpodobně nastal po realizaci stavby a který by znamenal porušení § 1013 odst. 1 občanského zákoníku. Takovou námitku, nepřesahuje-li rozsah jeho působnosti nebo nedojde-li k dohodě mezi účastníky, stavební úřad posoudí na

základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě technických norem (§ 94n odst. 4 stavebního zákona). Námitka tohoto druhu však v řízení před správními orgány vznesena nebyla. Správní orgány proto nepochybily, pokud se jí nezabývaly, neboť to nebylo jejich povinností (na rozdíl od posouzení dodržení veřejnoprávních podmínek pro umístění staveb, které je stavební úřad povinen posuzovat z moci úřední vždy). Nadto je uplatnění tzv. soukromoprávních námitek ve společném řízení ustanovením § 94m odst. 1 věty druhé stavebního zákona koncentrováno k okamžiku konání ústního jednání a v případech, kdy se ústní jednání nekoná, je k jejich uplatnění stanovena lhůta, přičemž k později uplatněným námitkám se nepřihlíží (což opět neplatí pro námitky směřující do porušení předpisů veřejného práva). Soukromoprávní námitky z uvedených důvodů nemohou být úspěšně vzneseny až v řízení před soudem, respektive soud se takovými námitkami nemůže věcně zabývat, neboť by byl první, kdo by tak činil. Námitka, týkající se namítaného porušení § 1013 občanského zákoníku, je tak nepřipustná.

42. Posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek směřujících k tomu, zda provoz skleníků P. splňuje hygienické limity hluku v chráněném venkovním prostoru staveb, zda předmětné území je či není zatíženo nadlimitním hlukem a jaký bude hlukový příspěvek skleníků P., shledal soud s ohledem na výše uvedenou procesní situaci předčasným.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. Na základě shora uvedené argumentace soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že pochybení správního orgánu I. stupně nemohou být napravena žalovaným, neboť spočívala mimo jiné v nepřezkoumatelnosti nejen závazného stanoviska MZ, ale též závazného stanoviska KHS a dále v nedostatečném zjištění skutkového stavu ohledně aktuální hlukové situace v předmětném území a hlukového příspěvku stavby, tedy okolnostech, které vznikly v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, byly naplněny důvody i pro zrušení prvostupňového rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
44. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a ve výši 2 000 Kč za podání dvou návrhů na přiznání odkladného účinku žalobě. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, soud ve správním soudnictví nemůže přiznat procesně nezastoupenému žalobci náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, nýbrž vychází z nákladů, jejichž vynaložení žalobce soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly a které soudu prokázal,

činí 5 000 Kč (3 000 Kč + 2 000 Kč). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 5 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 24. března 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu